

Felvidéki szerkesztők:
VÖRÖS FERENCZ

DVINYALLY ENIL.

Előzetesi ára:

Egész évre . . . 5 ft — kr.
Fél évre . . . 2 — 50 —
Negyed évre . . . 1 — 25 —

Felvidéki Híradó.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

A Magyarországi Kárpát Egyesület Herczeg Szász Coburg-Gothai Fülöp Ö királyi fensége védnöksége alatt álló Szitnya Osztyájának közlönye.

Hivatalos hirdető előírja:
Ez a sajtó 2 ft., azaz a méretben
megkezdett sajtó sajtóval
egyenlő.

Megjelenik német nyelven,
Selmeczbanán
és Ipolyvágyon.

Tisztelt olvasóinkhoz.

Lapunk az új évvel V-ik évfolyamába lép. Négy év számokban kifejezve nagyon rövid időszak; de ha azt a közpályán töltjük el, különösen oly exponált helyen, minő akár a vidéki hírlapiróé is, bizony legalább is megkétszereződik az.

Valahányszor egy-egy laptársunknak így az év vége felé vagy elején nagyhangú nyilatkozatát olvassuk, esodálkozunk kell azokon a stereotyp mondásokon, melyek között nem utolsó a „küzdélem.“ „a verejtékes munkáról“ a lap létjogosultságáról, magasztos hivatásáról és végül a félreismerésről szóló. Hisz ők tisztán magyar környezetben mozognak, dolgoznak, mely környezetnek minden tagja esekély kivétellel bele van vonva a közügyek érdekébe és így vállvetve ugyanazon czél felé törekszik, melynek előírására a hírlapiró tör. Már pedig tágas körben működve, számosaktól erkölcsileg is anyagilag támogatva nem lehet oly súlyos a munka, oly nehéz a küzdélem.

De ha e panaszhangokon esodálkozunk, egyuttal azon meggyőződést is merítjük belőlük, hogy ha már tisztán magyar vidékeken is van létjoga egy-egy szűkebb körű közlönynek, ugy kétszeresen van a mi vidékünkön, a hol a magyarosodás műve még folyamatban van.

A küzdélem, a munka miatt nem panaszkodunk, mert hisz magunk választottuk azt, legyen tehát részünk benne; de meg nem is fejtettünk mi ki olyan küzdelmet s nem szítottunk olyan harcot, mely aztán rendszeren megölőjévé válik a kisebb közlönyöknek. Tőlünk nem mártottunk epébe, kezünkben nem pattogtatunk ostort s nem szegődöttünk a morál predikálói közé; de mérséklettel szólottunk és írtunk mindenkor.

Igaz, hogy ezen uton nem is emelkedettünk fel a magasabb pártfogásos collegák sorába; de nem is süllyedtünk a személyeskedés, perpatvarokadás, herce hurca közlönyévé.

Megmaradtunk, itt állunk azon a nívóan, melyen bátran tehetjük az ő igéretünket, hogy a tisztességes munkánk ak leszünk ezentúl is hivesei, aközügynek tevékeny munkásai.

Biztat a remény, hogy ez igéretünk a multak alapján hitelt talál t. olvasóinknál.

Ezzel tán be is tejezhetnők sorainkat, ha egyéb tekintetek arra nem indítanának, hogy még egyet mást elmondjunk.

Ha abban a küzdélemben, melyről fentebb szólottunk, mikor szenvedély áll szenvedélylyel szemközt, nem volt is részünk, annál több jutott ki a létérti küzdelemből.

Alig nyert ugyanis az 1882-ik évvel megindult „Selmeczbanai Híradó“ örvendest lendületet, terjeszkedve, bemenetel találya oly helyeken is, a hová azelőtt még csak magyar olvasmány sem került soha, és e lapok kiadószervezője már-már biztos alapon állónak hitte kis lapját, — egyszerre „szűke ségét“ érzik közben Hont megyében egy külön helyi közlönynek, s megindult a Hontmegyei Hírlap.

Nem a vetélytárs irigykedésével, de hazafini fájdalommal kísérték Hont megye eme közlönyének működését s vártuk, türelemmel vártuk az időt, mikor a szerintünk létjoggal nem bíró vetélytárs megszűnik. — Várakozásunkban azonban nem voltunk télenek: lépéseket tettünk aziránt, hogy lapunkat fölfelé terjesszük, ha már Hontból kitarattunk.

Már-már ott állottunk, hogy a „Selmeczbanai“ előnevet a „Felvidéki“ cseréljük fel, midőn Beszterezbanán, a „Zólyomgyeji Lapok“ vágtak előbénk.

Ezalatt a Hontmegyei H. megszűnt ugyan, de rövid élete elég volt ahhoz, hogy tőlünk „kik a messze Selmeczbanán“ lakunk, a hontiak figyelmét elvonja.

Igy ismét visszaszorítottunk kisebb körünkbe, hol — díszletére váljék Selmeczváros közönségé-

nek — elég meleg felkaroltatásban részesültünk, de, sajnos, még sem oly mérvűben, mely existenciánkat biztosította volna. — Ezt a szerkesztőnek csak is a hivatala után járó fizetése tehetta, ami pedig édes kevés ahhoz, hogy a lapot s szerkesztőjét fenn tarthassa, mindössze 700 ft.

Végre, éveken át tartó fáradságos munka után egyesült a „Zólyomgyeji Lapok“ s a „Selmeczbanai Híradó“ a „Felvidéki Híradó“-ban, mely egyesülésnek anyagi előnye azonban csak a jövőben válik érezhetővé. Erkölcsi, szellemi előnyt is csak akkor fogunk elérni, ha a helyzet tiszta felismerésével eitaláljuk azt a kellő összhangot, mely jól tudjuk, nem nyer kifejezést működésünkben. — Hisszük, hogy ez is meglesz nekünk.

E hitünkben fordulunk most Selmecz- és Beszterezbanai városok, valamint Zólyom, Turócz, Arva s Liptómegei tisztelt közönséghez: adják meg lapunknak azt az anyagi és erkölcsi támogatást, mely fennállását hosszú időkre biztosítja. Adják meg nevezetesen az anyagot, szíves előfizetéseikkel, a szellemi táplálékra aztán majd gondoskodunk mi.

Ebbeli szavunk nem látszatok követelőnek, hisz a fentiek eléggé bizonyítják azt, hogy mi is tettünk valamit s tudunk áldozni a közügy érdekben.

Arról, hogy minő teendő várakozik egy helyi közlönyre, valamely eszme felmerültekor, mikor ennek megtestesítéséről van szó, felesleges szólnunk. Jól tudja azt mindenki, hogy egy eszmének kivihetőségét nem biztosítja annak csupán fűvés volta.

Eszközökről is kell gondoskodnunk, melyekkel a csak néhányak kelölt dagasztó eszmet ismeretessé tenni, a csak néhányak elméjét foglalkoztató tervet sokkalkal közölni lehessen — hisz házról házra nem vándorolhat a tervező, közövényeket nem küldözgethet szét a kezdeményező.

Ki sem vonhatja kétségbe azt, hogy ily eszközül a vidéki közlöny van első sorban hivatva.

A „FELVIDÉKI HIRADÓ“ TÁRCAJA.

Karácsony ej.

Hegy oldalán, hol én lakom,
Benez a hold az ablakon;
Benez a hold, bekandikál,
Ott ülök én asztalomnál;
S arezomat kezembe rejtvé,
A képezet száza, ezre,
Gondolatim messze járak —
Kis laknál jó anyámnak . . .

Sok szép emlék, édes érzet,
Szülői csók, gyermek övek;
Mind, mi egykor bájos, kedves
Agyamban most jászva repdes . . .
At érzem én — elgondolom,
S úgy fáj nekem, hogy arezom
Könyv sereg perezev fút,
Perezev fút — míg földre jut . . . !

. . . Majd magzadad, és nem sírok,
Nem könyözöm — már nem bírok!

Hegy oldalán, hol én lakom
Nem néz be hold az ablakon;
Hajnal vagyon, nem néz be már
Tudj Istenem, hol, merre jár!
Csak én ülök még mindig ott,
Hová a hold világitott.
Selmecz. K . . . n K . . . y.

Krisztus urunk születésén.

Zúmarás lidog fehér Karácsony! Zenés mise van a főváros egyik templomában.

A templom ajtajában, meleg, prémes buadékba öltözött, nemesszerű öbnyek állanak s jöteköny ezóra sarcolják az ajtókat hűveket. Ma épen ama szégyen gyermeknek javára fujják oda lenn a choruson a trombitákat s ütök két üst dobát, a kiknek se apjuk se anyjuk, vagy ha van: sínes; s mivel néha a jöteköny is egy néma a kedélyes sportnak: sürű roboznak a templom elé a főnti hintók, onta magukból a jöteköny pulisemat.

Egyik hintóból az opera egyik tündökölő esillaga lebben ki, kit az ajtóban jöteköny monoklis urak lesnek, hogy felkísérjék az öltözö . . . — akaram montani a chorosba; hah! mert sokszor színházba a templom a színházba!

Ugyanesek a templom ajtajában kifut bájosok „mihaszának állnak ott, hogy holmi kördösök meg ne bábort-bassák ajtósságukban a publicumot. Odabenn megharsaunak már a trombiták, s mint valami Jakób lajtorjaja emeli fel X kisasszony hangja a hívők lelkeit a magasba; midőn egy kis 7—8 éves, rongyokba burkolt gyermek is megjelen a templom előtt. Talán ő is el akarja mondani Józuska születés napján, az Isten házában azt az imádságot, a mire édes anyja tanította, ki már rég el hagyta őket, s lement a sírba pihenni —, vagy pedig hogy apja számára egy pár krajczart kolduljon . . . páfukára.

Akár melyik is a számdéka: meghalsz a tead örenek éberségén, ki darvára üzi el a gyermekeket; mért? mer rőndnek muszáj lenni.

Különbén ne féj kieseke te éretted is ütök most odabenn a nagy dobát.

Könyves szemekkel vonsozja elkényezeredett tagjait a templom tulsó oldalára, hol nem örkődnek s a hidegtől és éhségtől kimerülve összeroskad, fejesekjét egy köré nyugtatva.

Odabenn a templomban javában dühög a jöteköny-sági hangzavar. Idekint a kis koldus el kezd álmodozni és álma szép, álma mély: elaiszik öreke. Selmeczli.

A képviselőház karzatáról.

Ira: Mikszáth Kálmán
A képviselői mesterség.

A pálya tagadhatatlan hanyatlott, nemcsak az ország-házi kaptus szempontjából, hogy sáros időben hajdan még azt kiálította a szolgaszemélyzetnek a képviselő, mikor a tojóra ért: „jide a fogatomat“, most meg már csak annyit mond: a „kalesnyimát“ — haem iskopott lassan-lassan a minibus egészen.

Senki sem tarja már nagy embernek Tischerl Vinczét vagy Liptóhy Pált azért, mert képviselő. A naiv idők lettek öreke, a tekintélyek lehayattottak a régi tekintete mrakkal. Az átkozott újságrók lejáratták a nagyságokat, mert közel hozták őket a közönséghez. Minden bibires és majfolt látható lett.

Azokban a hazafétekben már senki sem hisz, a kik általánai fölöttök éveiket s sírák a haza sorsa fölött. Az aranyozott köd szőszített. A frázisok elviesztették erejüket. A képviselőiség apofontokint pusztá mesterséggé vált.

Magok a képviselők egy része is gyári modon állittatik elő Részben kreaturák, részben ambulánsok.

Hajdan a közbizalom keresett fel bizonyos férfiakat, ma bizonyos férfiak indultak el magoknak közbizalmat keresni. (Ez pedig nagy különbség.)

Hajdan (még csak tíz év előtt is) bent a parlamentben keresni kellett az embert az odiosus dolgokra, ma az odiosus dolgokat magok az emberek keresik.

Ezért hanyatlott s ezért vált mesterséggé a képviselőiség, de még mindig a legkellemesebb mesterségek egyike, sok előnyvel, de némi hátránnyal is.

Egyik előnye a szórakoztató társas élet, nem a veszedelmes „per tu“ ságot értem, mely sok embert esábit e, kivált a tehetségtelenekek merőben áldatlan pályára, a „per tu“ ság mindössze egy üres forma, melyet a gyakorlat

Ezek értelmében ismétéljük fenti kérdésünk s hívjuk tette felvidékünknek a közügy iránt nem közönyös közönységét. **A szerkesztőség**

Állategészségügyünk.

II.

Az állategészségügy hazánkban azelőtt vagyis a dicsterialis kormányzat idejében, az egész országra kiterjedő hatáskörrel a helytartótanács kebelében vagyis a centrumban működött állatorvos vezetésével felügyelte alatt állott. A szervezet azonban teljesen hiányos s annyira elégtelen volt, hogy annak a legkisebb fogantatja sem lehetett egy részt a központ és a vidék közötti összefüggés szervezedelessége, másrészt a megkívánt roppant személyzet csekély volta s a megfelelő intézkedések hiánya miatt.

Minek eredménye az lett, hogy rövid tíz év alatt majdnem az egész állomány elpusztult mivel annak megővására sem a keleti marhavész, sem pedig a honti ragályok ellen gondoskodva nem volt. Az ebből beállott nagy hanyatlás feltartóztatása a magyar kormány első gondjai közé tartozván ugyanez által felismertették, hogy e baj csak úgy orvosolható, ha az állategészségügy országos törvényvel még pedig azon elveken szabályoztatják, melyeket az európai állategészségügyi congressusok megállapítottak s melyek az egyes külföldi államok törvényeiben többé kevésbé kifejezést nyertek.

Ez adott tétel a keleti marhavész elleni intézkedésekről szóló 1874. XX. törvényeziknek s az ennek végrehajtása tárgyában 1064 sz. a kiadott utasítás alkalmával még 1875 évi 8529 sz. a. kibocsátott rendeletnek.

Az idézett törvény s az azzal kapcsolatos rendeleteknek hatálya lépte óta 10 év telt le s az ezen idő alatt szerzett tapasztalatok s élet eredmények azon fényes s egyuntal azon megnyugtató tanulságok szolgáltatták, hogy a jelzett intézkedések elegendők voltak a hazai állatállományt fenyegető keleti marhavész invaziójának teljes feltartóztatására s e bajok akképpen megakadályozására, hogy Magyarország a jelzett időszak alatt teljesen ment maradt a keleti marhavéztől; mert azon két eset, mely ez idő alatt beállott, a keleti marhavézt az osztrák örökös tartományokból s Horvátországból hurcolta be, hova az oroszországból hozottak, és pedig a magyarországi vesztőzár határvonal megkerülése mellett, melynek szigorú fenntartása s az öv-szabályok alkalmazása teljesen elegendőnek s gyakorlatilag bizonyult. Megemlítendő egyébként, hogy a fennebb érintett esetben is teljesen localisvá maradt s 3 hó alatt teljesen megszűntetett; mely eredmény főképp azzal szemben felelt meg, hogy annak előtte 2-3 év is alig volt elégséges a rész elfojtására.

A mi a külföldi törvényhozási viszonyait az állat tenyésztés és az állategészségügyi rendszert szempontjából illeti, kétségtelen hogy az európai államok sorában az első helyet Németország foglalja el, hol 1820. évben az első törvényes rendszabályok léptek életbe s azóta oly észszerű fejlesztést nyertek, hogy e tekintetben az világos mutatóállammá tekinthető, annyival inkább mivel az ezen uton ott megalkotott állapotokhoz hasonlókat egy európai állam sem mutathat fel. S itt nem bonyolult értelemmel azon körülmény, hogy az ez irányú kormányzati s közigazgatási intézkedések gyakorlati hasznossága s felette nagyban emesnek a hatóságok közegeket, de magát a népet is áthatották olan-

nyira, hogy ott a gazdaközönység ösztönzésére s az állat tenyésztés kormányhatóságok fokozására az állami szegély igénybevétele mellett mi szükség sem forog fenn. Mely körülmény már azért is felette tanulságos, mivel Törökország példája minden kétséget kizárólag bizonyítja, hogy az állam subventiója kellő rendszerű intézkedések nélkül teljesen száltnal. Kötődömény ugyanis, hogy az európai Törökország a 30-as években óriási összegeket — vagyis minden évben több milliót — vett fel budgétébe tenyésztő telepek létesítésére s az állat tenyésztés előmozdítására, a nélkül azonban, hogy azon öv-szabályok megalkotására s népszerűvé tételéről gondoskodott volna, melyek a fokozott marhatenyésztést fenyegető veszélyek elhárítására s így az állomány megővására szükségesek. Az állam ezen subventionális rendszere alatt igen szép fejlődésnek indult ugyan az állat tenyésztés, sőt monhatni oly virágzóvá lett, hogy az alatt az európai tők tartományok csakhamar igen nevezetes kivételre is szert tettek. De e kedvező állapotok csak epheMER jelentőségű birak, mivel az időközben Asztiálól behurcolt marhavész annyira lepte el a vidéket, hogy országot, hogy nemcsak a legvirágzóbb telepek mind elpusztultak, de még azon állomány is tönkre ment, mely a nép élet s gazdasági szükségletekre tenyészte volt; ugy hogy jelenleg a legsiralmasabb állapotok állanak fenn Törökországban.

Mifől azon tanulság áll elő, hogy eskis az öv-szabályok meghozatala, pontos fogantatba vétele s azoknak a nép életbe való bevitelle, illetőleg többlettel megkezelvétele stízi lehetővé, hogy az állat tenyésztés megvédése, állomány megővessé s így közvetve fokoztatván a nemzeti vagyon szaporítását, jelszót pedig a külföldi bizalmának megnyerése mellett lehetővé vált kivétel útján a nemzeti közjót emeltessék, végül az ebből közvetve folyó számtalan előny a nemzet részére biztosíthatók.

Hogy pedig állategészségügyi intézményeink állapotának misége mily rendkívüli jelentőségű a nemzetközi forgalom szempontjából s hogy azt éppen azon államok mily féltékenységgel, mondhatni scrupulosan ellenőrzik s annak consequenciáit a maguk javára s a mi kárunkra vonják le, melyeknek állatfogyasztása felénk gravitál — azon körülmény szolgál fényes bizonyítással, mely szerint Németország kormányja a magyar területnek kivételét s illetőleg beelőzatlát 1881. évben bíraltotta, jelszót azon oknál fogva, mivel ugyanaz időben beteg serdűk kerültek ki hazánkából a németországi piacra; megjegyezték azonban, hogy a valódi tényállás voltaképpen abból áll, mikép az említett szállítmányok mint idegenek nagybőrhára Szerbiából valók voltak s magyarországiaknak csak azért tüntettek fel, mivel égbekülvét köcs s könnyelmű visszásság folytán magyarországi marhavételekkel voltak ellátva.

A németországi kormány fennemlített tilalma igen érzékeny csapást mért sertés tenyésztésünkre, mivel azelőtt körülbelül 100000 darab sertés vitetett ki, mi eléggé tekintélyes értéket képvisel. Mindez sűrűsösen követelte, hogy a baj orvosoltságát s az elvesztett posítót a németországi piacokhoz visszahódítassák; az ez irányban folytatott tárgyalásoknak s ezek alapján tett kormányhatóságok intézkedéseknek teljes sikere lett, mert a kőbányai sertésvesztéglő intézet felállítás, szervezése s működésének által nemcsak az eddigi visszaéléseket vetett vége, hanem annak módja is megnyílt, hogy a külföldi megígátott bizalma újból felénk fordult s most oly kivélti forgalom állt elő, hogy

míg azelőtt egy éven át csak 100000 drb. sertés vitetett ki, a folyó évben a heti kivitel már a 120000 darabot is felülulta, melynek évi értéke 96 millió forintot tézen.

Karácsonya a „Gizela” munkás árvaházban Zólyom-Lipcsén.

Ninesenek gyermekeknek örvendesebb ünnepeik, mint azok, a melyekben részükre karácsonya állított. Így van ez minden évben a „Gizela” munkás árvaházban is a zólyom-lipcsi váriban. Az árva fiúk már 2-3 hetet Karácsony előtt készítek az ünnepnek szánt órákban az egyes családokban bethelhemek, versenyeken a-oknak szép kiállításában. Az igazgatóhoz szives papíros, festékeket járunk kérni, a ház anyja bár készen tartana mindég bőzött pépet. A család-anitók kérdéseket oldostolhatnak s jóles, e ez így vagy emi. A családi bethelhemeken kívül még 2-3 kisebb bethelhemet is készítenek, a melyekkel az ügyes énekesek s a páztoroknak díltözött árvák bejárják az egyes családokat. Ezidén három bethelhemmel köszöntöttek be. Az énekesek közül kivált a Hoffman-féle csoport, a mely szép harmonikus dalokkal gyönyörködötte a hallgatókat.

A páztorosított játszó nem voltak páztoroknak valók. Ezen játék után megkondult a vár hangja s hivta az egész házat a tágas imaterembe, a melyben állott csillogó fényében a 4 család számára felállított 4 karácsonya és a melyek közül az igazgató és a családantitok már két nap dolgoztak, a ház anyja pedig süttöte a kalácsot, mely mint leltt gyümölcs a fák alatt fektét.

Összegyűlvén a ház minden tagja, az árva fiúknak megengedetett a fákban gyönyörködni, miközben hallatszóttak az egyes örömlátások: jaj de szép díó, jaj de szép alma. Nini ott a „Jeselek arezék csarnoka”, amott zsebkések, új zsebkendők. A rövid gyönyörködés után elénekelte a 66. árva fia Vaskovicsek S. Izabella* Karácsonyi Dalocskáját, ki szives volt e művet az árvaháznak elküldeni, s kinek e helyen legmelyebb köszöntet fejeztetik ki. Ezután az igazgató szokásos beszédjét megtartotta s végre következett az ajándékok egy részének szétosztása. Leírhatlan öröm között távoztak a fiúk családjaikba s ott még a kivélti bethelhemek körül folyt a kedélyes beszélgetés késő estig. Kötelességünk teljesítjük, midőn megemlékeztünk a Stadler uno kaöccse és társa és Mory Jan s fia kereske desekről, kik ezidén is megajándékoztak árvainkat a különféle czukorkák, fagék s más egyéb apróságokkal. Záródkül megemlítet még azt is, hogy ezen ünnepeken át a vár minden helyiségeiben hallhatta az ember a szebbnél szebb dalokat, a melyeket a fiúk iskolában nem is tanultak. A ktk a kőfát olvasni tudják, előveszik dalkönyveiket s durbé énekelnek a legnagyobb ügyességgel. Szóval ez a év legörvendesebb napja y.

A Szitnyaosztály köréből.

A Magyarországi Kárpátgyűléslet Herceg Szász Coburg-Gothar Fülöp ö királyi fensége ednöksége és méltóságos Péch Antal minster tanácsos társateleb. elnöksége alatt álló Szitnya Osztdly tagjainak névsora:

Elnök: Ocsvoszky Vilmos. Tiszb. alelnök: Dr. Tery Ödön.

ad absurdum redukál* — hanem értem a clubbot, a képviselőt élt költészes, de ingerő tarkaságait, a szereplés édeségét, a csillogó lidérczényt, mely nem egy derék embert viit már a mocsárhoz.

A hol ilyen az előny, hogy hátránynak is bevehető. ott a hátrány viszont megjárja előnyának.

Az a hátrány, hogy a képviselőnek nem kell dolgozni — a ki egyszer mandátumhoz jutott, az végképp elszökik a munkától, ugy, hogy abból nem lehet többé semmi, csak képviselő.

A parlament csak kevés embert enged cselekedni. A nagyobb rész hajlong megöröszöl hatérinccszel, lődörög öszetett kézzel és anekdotizál. Hogy azonban ne kelljen magát szegélyeie a dologtalansága miatt, erre is ki van gondolva valami, az osztályülésok.

A ki egy mukkot sem szól, egy szalmaszálat sem tesz keresztbe soha, annak is legyen egy ménts-vára: az osztályülésok.

A közönység oda be nem lát — hát természetesen ott dolgozik. (Pedig dehogyan dolgozik.)

De bizonyos feladatai mégis vannak — ha a mestertéget jól érti.

Ha mameluk, meg kell tartania a kerületet és a ge

* Gyakran eskik meg, hogy a képviselő kénytelen megkérdészi a társától: „Ugyan, hogy is hírvak téged, kedves barátom!” Nehány év előtt történt, hogy a pénzügyi bizottságba ki volt jelölve egy gróf (nem tudom má- kiscoda, micsoda) és Lukács Béla. Valamelyik képviselő neki indult kotszkedni a gróf javára, s ebben a járatban szólt meg egy barna kopasz urat a habarócs padok egyikében:

— Remélem, te is a grófra szavazol, pajtás. Derék én, megérdemli. De meg kiscoda, micsoda is az a Lukács Béla? Nos megérdem? — Légy nyugodt, barátom, — feleli a megészöltött, — minden bizonyosnál a grófra szavazolok, minthogy éppen én vagyok az a Lukács Béla és nem szavazhatok magamra.

nerális kegyeit s ügyesen kell tudnia háza beszálni, innen s ide beszálni otthonról.

Örökké azon jajaikat a házbán, a folyosón, a miniszterek, az államtitkárok és mindenemü prímipliosok előtt, hogy az ö kerületéért semmit sem tesznek, hogy ennyi, meg ennyi esztendő óta egy körömfektetőnyi jó se történt ez irányban, hogy a választók zagnak és morognak. Csak az egyik részök énekel: az a melyik már kolitus lett s tiszisznyával jár küszöbről-küszöbré.

Ha itt festi a vidéket, rottentón néz ki a választóföld. Komor felhők húzódnak a határok fölött, a házak reccsognak és döldeznek, a nép éhesen létezik az utcákon, a hidak karfái össze vannak tördelve, a vármegyeház fedelén becsorog az eső. A lovak kidőlnek a sáros utakon s fájdalommal nyertelenek. A fináncok bömöblöve járnak a falvakban s szaggatják le a szegény nép ruháját.

Hanem mihelyt a kerületbe ér le a képviselő, egyszerre megváltozik minden. Derült napfény pajkosan futkos a mezők kövér füvére.

Nincs már semmi baj. Vigan lengnek a zászlók a házak erecsén. Ha van még valami kívánni való, hát az is meg lesz. Hogy ne lenne meg. Nem kell busnálni.

A mi kevés jó történt, az egyszerre nagy dologgá lesz. A képviselő ráfúj és noni kezd, mint a hólyag.

A képviselő szavaiban kitárul a titokzatos fényes panoráma — a jóvá.

Beegged pillanani a nagy műhelybe, a hol a szerencsét kalapálják a hallgató tömegek látják a miniszterelőnököt, a mint gondterletlen hajtja le a fejét az asztára és felsóajt: „Most már tudniuk kell valamit azért a szegény vidékért.”

A képezetet végig nyargaltatta a miniszteri bürok renetgek szövénnyében, a tömörked páksamétát között, az egyik talán egy vasuti terv, a másikban, megjelent, iskola van, csak éppen alá kellene írni, a miniszter bele is mártja már pennáját a tintába, de éppen akkor nyit reá valami

sőtét „lenzékli alak, a ki miatt megint elmaradt az aláírás Hanem meg lesz, okvetlenül meglesz.

A világ összes eseményei egy vannak alakulóban, a szalak mind egy futnak le a Bismarck gombolyagjáról, hogy az a kerületet naggyá tegye.

A parlament befolyásos alakjai éjjel-nappal nem esinálnak egyebet, mint hogy az idevaló emberek kitalált és kitaláhatatlan kívánsgait hánytorgatják, de hát lassan megy, minden lassan megy, nem kell türelmetlenkedni... A miniszterek csupa jószívú emberek és mind bele vannak szerette éppen ebbe a kerületbe. De hát itt ez időben nincs is olyan baj jó termés volt, a gyümölcs szépen beültött kurta lett jött, könnyű volt a jószágot teleltetni... egy szóval megvagyunk bészi istenek.

Ilyen kétféleképpen beszél a mameluk.

Ha itt van, a kerületének beszél. Ha ottvan van, a generálisnak beszél.

A függetlenségi képviselőnek sokkal könnyebb megélni: ő nekt csak teketetni kell a dolgokat: mind az otthoniakat, mind az ittenieket és arra csak egy fészték használ!

Nem szükséges dolgok azouaban ott is vannak, A vezér választásban kell tapintatosnak lennie. (Mennyivel boldogabb a mameluk, a ki már készen kapja a generált.) Nagy választók tévén vezérekben, sokszor elhibázza az ember.

Azonfelül nem szabad olyanokat esznelni, mint Orbán Balazs, a ki a kerületének korteskedvén, minden faluban másképp moada az államadósságokat, hol többet egy pár száz millióval, hol kevesebbet, a miért aztán komolyan megfedette Ugron:

— Egaddt meg barátom, de én nem hagyom a népet bolondítani. Válassz magadnak egy numerust, a minő neked tetszik, nem bönöm, de aztan maradj is meg mellette következetesen. (Gonduzó).

Alelnök: **Tirts Rezső.** Pénztárnok: **Tibély Ágoston.**
Títkár: **Altman Imre.** Könyvtárnok: **Mátray Ede.**

Rezendes tagok:

Almann Daniel, tanár
Altman Imre, városi tisztviselő
Arthold Géza,
Ajtai Sándor, m. kir. bánya gyakornok
Baker Alajos, fényképész
Bartakovits Andor, városi tisztviselő
Blachó István, körjegyző
Bellus János, tanár
Bernhardt Adolf, városi tanácsos
Besse Dávid, tanár
Dr. Boleman István, orvos
Breznyik János, kir. tanácsos
Bulyovszky Sándor, tanár
Berks Lotiár lovag, alezredes
Basa Lajos, erdész acad.
Cseh Lajos, m. kir. geologus
Cheryen Andor, telegkönyvvezető
Csiba István, kereskedő
Czibula László, szolgabíró
Cziglány Gyula, vár. tisztv.
Cziglányi János, m. k. póstamester
Chauer Ottó, városi tisztviselő
Dimák Gyula, számvizsgáló
Divald Gyula, m. kir. számtanácsos
Edelmann Ottó, tanár
Emödy Géza, m. k. számtiszt
Ertl Gyula, gyakornok
Ertl János, városi biztos
Ertl Vilmos, borkereskedő
Eranosi Antal, erd. acad.
Faller Károly, tanár
Farbaky István, m. kir. bányatanácsos
Fein Dávid, állatorvos
Fiedler Gyula, könyvvezető
Fizély Károly, iparos
Fizély Vilmos, építész
Fülöpp Adorján, tanár
Podor Attila, m. k. bányafőnök
Fox Károly, m. k. gépfelügyelő
Gaitner Tivadar, maganzó
Dr. Gasparez Béla, földbirtokos
Geesány Gusztáv, tanár
Gesell Sándor, m. kir. bányatanácsos
Goldstücker Márk, ügyvéd
Greczmann Antal, iparos
Greczmaier Gyula, m. kir. bányatanácsos
Guirich József, iparos
Hancsok J. városi tisztv.
Haendl Vilmos, lelkész
Hegedűs Pál, m. kir. bányatiszt
Heinecz Hugó, ügyvéd
Herrmann Emil, tanár
Hoffmann Alajos kir. végrehajtó
id. Hoffmann Sándor, kir. póstamester
ifj. Hoffmann Sándor, m. kir. főerdőtan.
Hornyaecsek István, kereskedő
Hoznek Gyula, herczeg Coburgi erdész
Hönig Vilmos, plebános
Hlavacek Cornél, m. k. bányatiszt
Huber Josef, vár. tornatanító
Javorika Sándor, herczeg Coburgi tisztartó
Jahn Vilmos, iparos
Jezovics Karoly, tanár
Joergesz Agoston, könyvkereskedő
ifj. Kachelmann Károly, gyáros
Dr. Kapp Jakab, orvos
Kasperek Ede, üvegkereskedő
Kaufmann Albert, herczeg Coburgi erdőmester
Knezovics Adolf, kir. társi gondnok
Kostenszky Adolf, m. k. számtiszt
Kostenszky Pál, erd. acad.
Kovács Géza, bányász acad.
Körös László, m. k. erdész
Králík Lajos, m. kir. kohász
Krausz Kálmán, jogász
Krausz Vilmos, vár. főkapitány
Krausz Géza, városi erdőmester
Krausz V. G. kereskedő
Krutkovszky Zsiga, m. kir. bányagyak.
Kurer Henrik, kereskedő
Kúthy Béla, földbirtokos
Kvassay Mór, plebános
Kosztka Lajos, erdész acad.
Király Ernő, tanár
Leboeczy Gyula, tanár
Libertyny József, járásbíró
Margócsy János, gyógyszerész
Marschalkó Gyula, kereskedő
Mátray Ede, zenetanár
Dr. Medveczky Samu, ügyvéd
Mohay Gyula, m. kir. számtiszt
Molnár Sándor, kereskedő
Méhner Gusztáv, tanár
Matanovics Károly, erdész acad.
Nagy István, maganzó
Náday Lenke, földbirtokos

Nedeczky Árpád, szolgabíró
Nickel János, tanársegéd
Neurath Antal, fodrász
Ocsosvsky Vilmos, polgármester
Osztrouczky Gyula, tanár
Pischl Samu, maganzó
Pachmayer János, m. kir. pénztárnok
Papp György, bank ellenőr
Pauer János, akad. títkár
Péchy Antal, m. kir. ministertanácsos
Pelachy Ferencz, telegkönyvi tiszt
Plachy Bertalan kir. tanácsos
Pleva József, iparos
Pöschl Ede, m. k. bányatanácsos
Pöschl Vilmos, bánya acad.
Pschik Ignác, akad. segéd
Pachmayer Otto erdész akademikus
Piacsek János, erdész acad.
Rákóczy Samu, m. kir. bányamérnök
Rejtő Adolf, ak. segédtanár
Ribáry Samu, vár. tisztviselő
Richter Gusztáv, tanár
Rombauer Emil, tanár
Regézy Andor, erd. acad.
Reisz József, kir. állomásí főnök
Schelle Róbert, m. kir. vegyész
Dr. Schenek István, m. k. bányatanácsos
Schiller Gábor, kir. póstamester
Schiller János
Dr. Schillinger Ferencz, kir. tanácsos
Schmidt Ferencz, pénztárnok
Schulcz Endre, tanár
Schuster Adam, mérnök
Schuszer Lajos, városi alkapitány
Dr. Schwarz Ottó, tanár
Schwott Lajos, kereskedő
Seidel Agoston, számvizsgáló
Sólyc Gyula, m. k. főerdőtanácsos
Sommer Gusztáv, kereskedő
Spotkovszky Károly, tanár
Dr. Staller Gyula, kir. orvos
Szécsy Zsigmond, tanár
Sztinyai Elek, tanár
Sztinyai József, vár. főjegyző
Szloboda Béla, maganzó
Szotter József, mérnök
Szöllösy Manó, táncztanító
Sztankay Ába, bányász acad.
Sztankay Farkas, gyógyszerész
Sztankay Ferencz
Szt. Istvány Gyula, bányafőnök
Stáni Viktor, erdész acad.
Steiner Bernát, kereskedő
Téry Mészáros Emilia
Dr. Téry Ödön min. fogalmazó
Tibély Ágoston, kereskedő
Tibély Vilmos, maganzó
Tirts Rezső, bankpénztárnok
ifj. Tirts Rezső, erdész acad.
Toman Agoston, iparos
Turnay Sándor, telegkönyvvezető
Terényi János, tanár
Vadass Gábor, ügyvéd
id. Veress József, m. k. bányatanácsos
Vörös Ferencz, szerkesztő
Versényi Róza
Vnntskó Ferencz, vendégfogadó
Wagner Jozsef, bányakémész
Waigl János, iparos
Wankovits Lajos, kereskedő
Winkler Benő, m. kir. bányatanácsos
Wiesner Adolf, m. kir. bányatiszt
Zahora József, plebános
Zaretsky Adolf, bányafőnök
Fekete Lajos alapító tag, m. kir. erdőtanácsos.

Pártoló tagok:

Barsi Angela
Benda Péter Pál, tanár
Bogya János
Gasparik János, iparos
Glücksthal Gyula, kereskedő
Hankisz Jenő, maganzó
Hartmann Ede, gyár felügyelő
Herbst János, tanár
id. Kachelmann Károly, gyártulajdonos
Klein Jakab, kereskedő
Mayer Jozsef, vár. tiszt.
Moesz Géza, tanár
Petricsék Tivadar, m. kir. szertárnok
Priviczky Rezső, kereskedő
Rappensberger Floris, járásb. tiszt
Schiller Antal, földbirtokos
Sólyc Heinecz Emma
Tischer József, m. kir. bányamérnök
Tirts Jolán
Dr. Tóth Imre, k. főorvos
Tóth Gáspár, ügyvéd

Urban Antal k. számtiszt
Varaszký Károly, erdőbíró.

Ezen 1900. évi, 1. alapító és 23. pártoló tag az 1885. évi járó tagdíjat befizette, mit ezennel nyilvánosan nyugtáznak

Id. Tirts Rezső,
alelnök.

Tibély Ágoston,
pénztárnok.

K Ü L Ö N F É L É K.

Kérelem. Tisztelettel kérjük azon t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük ez év végével lejár, sziveskedjenek előfizetéseiket megújítani, hogy kötelezettségeinknek mi is megfelelhessünk.

Hátralekos előfizetőinket is kérjük, legyenek szivesek hátralekaikat minél előbb megküldeni. Selmeczbányán 1885. decz. 26. A kiadó.

Magyar szent beszéd lesz újév napján Selmeczen a Boldogasszonytemplomban.

Nuber Sándor beszerzebányai tankertleli főigazgató Igln az ottani ágostói ev. főgymnázium hivatalos látogatása alkalmával, három napi szünetes után dieritiszben meghalt. Haláláról az iglői ág. ev. főgymnázium felügyelője és tanári kara adott ki gyászjelentést.

A selmeczbányai polgári dal- és zenekör f. hó 7-én az Oravecz vendéglőben rendezett esélye mint más alkalomkor is, kedélyesen sikerült. A szép számmal megjelent közönség méltán gyönyörködött a szépen előadott ének s zeneidarabokban. A kör pénztár javára felülfizettek: Krausz V. G. fr. 1 frt. Schuster Adam fr. 1 frt. és Kasperek Ede fr. 1 frt. kiknek nemeslelkű adakozásáért a kör elnöksége lapunk útján mond nyilvános köszönetet.

A január 9-ére rendezendő hangversenyre az előkészületek szorgalmasan folynak, s bizony remélhető, hogy ezen városunk kulturális mozgalmában fontos szerepet játszó körnek esélyét, ének s zenekedvelő közönségünk nagy számú megjelenésével fogja megfizetni.

Batyubál lesz Korponán jan. 6-án Plachy Bertalan úrnő védnöksége alatt. A bálal egybekapcsolott tombolajáték jövedelme az ottani casino pénztárát van hivata gyarapítani. Azt hisszük, célját el is éri, mert ha oly élénk érdeklődést kelthetett a batyubál híre itt Selmeczen a mulatni szerető fiatalság körében, bizony feltehető, hogy Korponán s vidékén sem akad olyan hidegvérű „fíju s lány” ki a bájós védnökséget, jelenlétével és virágos jövedelme, no meg a célnak megfelelő adakozó bajlammal meg ne örvendeztetné. Kívánjuk a sok száz 20 kros tombola sorsjegyből egy se maradjon véten.

A selmeczi akad. segély egylet jan. 16-iki báljának meghívói már szétküldték s a jegyeket Tibély és Glücksthal urak kereskedésének adta át a rendezőség, a hol azok előre váltottak.

Az állategészségügyi értekezleten jelen volt tagok névsorából tévedésből kimaradt Parkaby István selmeczi közgazdasági előadó neve, mit is ezennel helyreigazítunk.

Feltámasztotta a pálinka A Garamvölgyön végig sivatott a téli szél s megfagyasztá a vért egy szegény tótnek ereiben. Igaz, hogy maga a szél ezt a műtétet alig bírta volna végezni, ha az őrdig itala nem szegődött volna társul hozzája. Belől az őrdig itala gyöngyözte vékony dongájú atyafiakat, kívül a szél fozogtatta testét a melegtől; minnek aztán az a szomorú vége lett, hogy a Zarnóczáról Selmecze vezető úton egyszer csak megajlott az atyafi az elemek hatáma alatt s elterült a hóban. Ott találta karácsony ünnepén egy Selmeczei siető küldöncz, ki is azonnal pálinkát öntött a megdermedtnek szájába. Csakhamar magához tért a szerencsétlen s a halál kapujától a maga lábán sőtál be Hodrusbaava kapujáig, a hol egy bányamunkásnak szobájában teljesen felépült. Ez eset is a „szőgét szőgél” elve mellett bizonyít s a homeopathiaknak ad igazat.

A pálinka vagy a méz ad-e több melet? Főlöszeg ugyan ezt a kérdést feltettünk, hisz mindkettőnek hatása ismeretes. Az az két vándorlói azonban, ki a tegnapielőtti nagy hidegben Garamberzece felől Selmeczeknek vette útját, ékesen bizonyították a méz hőfejítő képességét. Zolyomban együtt tekintve be egy úzba, ott egy adag pálinkát és mézet kaptak útravalónál. Kimentve a városból, sorsot húztak az adomány fölött s így egyikük a pálinkát, másika a mézet fogyasztotta el. A sors az erősebbnek kedvezett, ki Garamberzecezig lejtve haladt a hidegtől dermódó gyöngyöbik társ előtt, ki szinte báni kezdte, hogy a választást a sorsra bízta, hisz ő a gyöngyöb — gondolá — neki dukált volna az erősítő ital. A nagyobbakat meg már a lelkiismeret bántotta, hogy nem a kiesnek engedte át a jobbat. Hej, de Garamberzecezen innen a méz megkezdé hőfejítő munkáját, a hideg meg kikézdé a pálinkától feltámadt lelkiismeretet s ime az utolsó első, emez meg utolsó leve. Végül pedig Belabányára érve ugyan ügygyel bajjal, itt el sem fogadta az erősebbik a kínált pálinkát, de mikor másnap Selmecze került, első dolga volt a mézes kalácsot fekeresni és most égre fölre esküszik, hogy ha torka pálinkát kér, mézet eszutat bele, pálinkát soha de soha.

